

Una **HABITACIÓ** als **NÚVOLS**

TERESA BROSETA
PATRICIA CAMPOS

IL·LUSTRACIONS DE
CÉSAR BARCELÓ

LA TIRA

1 UNA HABITACIÓ PRÒPIA

Un savi xinès va dir, fa molts anys, que fins i tot el viatge més llarg comença amb un pas. I jo, que no soc ni sàvia ni xinesa, hi estic d'acord. Arribar a ser pilot ha sigut un viatge molt llarg, però encara recorde perfectament quin va ser el primer pas...

El meu viatge començà un dia d'agost, a l'hora del desdijuni. És veritat que no puc dir quin dia de la setmana era, perquè, en vacances, a ningú li importa si és dilluns o divendres. Però recorde perfectament

que sucava coca de llanda en un got de llet fresca amb canella quan vaig sentir la frase que m'havia de canviar la vida.

–Balma, hui arreglarem la teua habitació.

En condicions normals, les paraules *arreglar* i *habitació* en la mateixa frase m'haurien provocat un atac al cor. Un atac dels greus. Però aquella vegada era especial. Més que especial. Per fi havia arribat el moment de tindre una habitació pròpia!

Em vaig entusiasmar tant que vaig tombar el got de llet. Sort que només en quedaven quatre gotes. En la meua defensa diré que tenia motius de sobra per a entusiasmar-me tant i més. És que, quan estàs a punt de fer els dotze anys, és un infern compartir habitació amb un germà i una germana de huit. Un autèntic infern. I que conste que els vull molt, a Leo i Abril, però a voltes... A voltes tinc ganes d'escoltar música, de llegir o de pensar en les meues coses. Tres activitats impossibles del tot en companyia d'uns besons tocats de l'ala.

Ja feia mesos que em queixava, però els pares sempre tenien coses més urgents que atendre i tot ho arreglaven demanant-me paciència. Paciència. Com si no n'haguera tingut ja prou i massa. Però aquell estiu vaig trobar l'**ARGUMENT**, així, en majúscules i amb

negreta. Un argument definitiu. Incontestable. Imbatible. L'**ARGUMENT**, vaja!

–A l'institut, hauré d'estudiar molt més.

Ho vaig deixar caure així, com qui no vol la cosa, i me'n vaig anar a fer les meues coses. Però aquelles paraules, com esperava, esclataren com un tro sobre els caps dels meus pares. Que no poguera escoltar música, llegir, o pensar en les meues coses no els havia paregut un problema urgent, però això de no poder estudiar els semblà una idea insuportable. La idea més terrorífica del món.

Com que em convenia, els vaig seguir el joc, tot i que no acabava d'estar d'acord amb ells. Per a mi, la idea més terrorífica del món no era haver d'estudiar molt, sinó, senzillament, haver de començar l'institut al setembre. Haver d'eixir del poble cada dia, canviar l'escola menuda i familiar per un monstre desconegut i ple de gent, enfrontar-me a una pila de profes que ves a saber de quin peu coixejaven... Uf! La idea em posava els pèls de punta, i era pitjor encara perquè no podia comentar-ho amb ningú. Els pares s'haurien angoixat inútilment, perquè veges que hi podien fer ells. Leo i Abril s'haurien burlat a plaer, en cas d'haver arribat a escoltar-me, que no era fàcil. I la colla de classe semblava tan contenta, tan encantada d'encetar aquella nova etapa de la vida, que no em veia amb cor de calfar-los el cap amb les meues dèries. Que em sentia més sola que la una, vaja!

Els pares començaren a passejar casa amunt i casa avall, mirant cada habitació com si fora la primera vegada en la vida que la veien i parlant-se de tant en tant a cau d'orella. Mira que els agrada fer-se els misteriosos. No em vaig preocupar gens ni miqueta, perquè jo ja havia fet mil vegades aquell recorregut i sabia que acabarien arribant a l'única conclusió sensata. Si no volien fer obra i gastar diners, que no volien, només hi havia un lloc possible. Ja el trobarien.

Els costà un parell de dies, perquè són cabuts com ells a soles, però a la fi es donaren per vençuts.

–Balma... Hem pensat en l'andana...

–Ah, sí? –em vaig fer la longuis.

–Què et sembla, filla?

–A mi? Perfecte!

–Segur? Mira que són moltes escales per a estar sempre amunt i avall...

–Millor! Em posaré en forma.

–Si n'estàs tan convençuda...

–Del tot!

–Si no li trobes pega...

Quina pega li havia de trobar? Si desitjava tant una habitació pròpia que m'hauria conformat encara que me la feren al corral, en cas d'haver-ne tingut.

–M'encanta la idea, de veritat.

–I a nosaltres també –va fer immediatament Abril, que ha de ficar cullerada en tots els putxeros–. Veritat, Leo?

–I tant! Perquè Balma està molt i molt pesada. Que si «cal·leu», que si «apagueu la llum», que si «deixeu-me dormir»... Una llanda.

–Cal·leu, moniatos! –vaig tallar l'allau de queixes–. Si tant us interessa que me'n vaja, no sé per què no esteu ja buidant l'andana.

–Quan tens raó, tens raó!

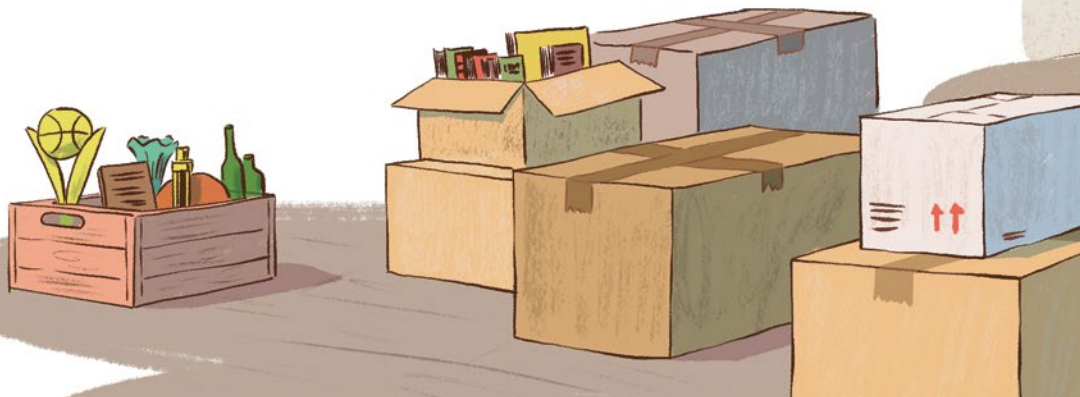
Abril i Leo volaren escales amunt, entre rialles i es-pentes, i els pares volaren darrere seu com esperitats. Els bessons eren menuts, però capaços de tindre les idees més terribles. De sobra sabien quin era el perill de deixar-los a soles.

L'andana estava plena de gom a gom de caixes plenes de qui sap què, d'atifells que algú havia trobat útils alguna vegada i, sobretot, de pols i de teranyines. Quin fàstic!

Costà més del que m'havia imaginat, però al cap d'uns dies em vaig trobar ama i senyora d'una habi-tació plena de llum que em semblà meravellosa. I no només a mi, perquè els bessons intentaren furtar-me-la de seguida... Quins bandarres!

–Nosaltres estaríem superbé ací dalt –començà Abril–. Veritat, Leo?

–Súper, superbé! –confirmà Leo–. I no molestaríem ningú amb els nostres jocs.

Uf, bona ens espera!
Balma, tu estàs segura...?

Megasegura!

Ai, ai, ai!
Encara serà un
superdesastre!

Açò és missió per a
una superheroïna!

I per a un superheroi!

–Exacte! –continuà Abril–. Seria com si no estiguérem.

–Tindríeu pau i tranquil·litat –va seguir Leo.

–En això estàvem pensant, mira, en perdre-vos de vista! –els tallà la intenció la mare, burleta.

–Vosaltres encara teniu per davant uns quants anys de llibertat vigilada, parella de dimonis –reblà el clau el pare.

Abans que les rialles dels bessons no acabaren en llàgrimes, com solia passar, els vaig fer fora dels meus dominis amb autoritat.

–Au, aneu a estralejar a un altre lloc i deixeu-me organitzar les meues coses.

Em costà hores dominar el caos, sobretot perquè hi vaig trobar un fum de coses que creia perdudes. I supose que en vaig perdre unes altres. La vida és així. A contracor, em vaig desfer de tot allò que ja no significava res. Calia fer lloc a totes les novetats que havien d'arribar a la meua vida. Va ser a l'últim calaix que vaig ordenar on tornà a aparéixer la foto en blanc i negre que m'havia trobat abans. La vaig contemplar una estona. Qui era aquell home? De què anava vestit? I per què estava tan seriós? O era una expressió de tristesa?

No sé si tots els pares del món són iguals, però els meus van sempre de cap i costa a muntó que es concentren en les coses importants. Vaig estar un grapat de dies amb la foto a la butxaca, intentant que algú m'explicara qui era aquell home.

Entenc que una casa amb cinc persones dona molta faena, especialment quan dues són bessons al·lèrgics al sabó i amb un sentit de l'ordre molt peculiar, per dir-ho finament. Però també és de veres que els meus pares no són precisament els reis de l'organització, i que tenen una certa tendència a córrer sense trellat amunt i avall, cridant molt i solucionant poc. Cadascú és com és.

Però tot el que tenen ells d'atarantats, ho tinc jo de cabuda. Així és que em vaig armar d'una paciència infinita i em vaig dedicar a perseguir-los per tota la casa, aguantant que m'espantaren cada dos per tres com a una mosca. I, de pas, aguantant les graciets d'Abril i Leo, que es pixaven de riure.

